

रक्ताधिष्ठानजान् प्रायो विकारान् जनयन्ति ते ।
 माधपिष्टान्नवगुडशक्कैः पुरीषजाः ।
 मांसमाधगुडक्षीरदधिसृक्तेः कफोद्भवाः ।
 विशुद्धा जीर्णशकाद्यैः शोणितोत्था भवन्ति हि ॥
 ज्वरो विवर्णतामूलं हृद्रोगः सदन् भ्रमः ॥
 भक्तद्वयोऽतिमारुह्य सञ्जातकमिलक्षणा ।
 दृष्टास्त्रयोदशायुक्तं क्षमीणां परिकीर्त्तिताः ॥
 केशादाद्यास्त्रयोदशस्ते द्वावाद्यौ परिवर्ज्येत् ।
 यथामन्त्रतमं ज्ञात्वा जिघांसुः स्निग्धमातुरम् ॥
 सुरसादिविपक्षेण सर्पिषा वान्तमादितः ।
 विरेचयेत्तैलवर्णैर्यौगैरास्थाययेत् तम् ॥
 यवकोलकुलत्थानां सुरसादिर्गणस्य च ।
 विडङ्गस्त्रयोदशैः काथेन लवणेन च ॥
 प्रत्यागते निरुद्धे तु नरं स्नातं सुखाम्बुना ।
 युष्मागत् कमिन्नैरशनेस्ततः शीघ्रं भिषग्वरः ॥
 खेहेनोक्तेन चैनन्तु योजयेत् खेहवस्तिना ।
 ततः शिरीषाक्षिण्णहो-रसं क्षौद्रयुतं पिवेत् ।
 केचूकखरसं वापि पूर्ववत्तौह्यभोजनः ॥
 पलाशवीजखरसं कल्कं वा तद्युलाम्बुना ।
 पारिभद्रकपत्राणां क्षौद्रेण खरसं पिवेत् ॥
 पत्तूरखरसं वापि पिवेदा सुरसादिजम् ।
 लिङ्गादश्वत्थक्षौद्रं विडङ्गं वा समाल्लिकम् ॥
 पत्रैर्मूषिकपर्णैः वा सुपिष्टैः पिष्टमिश्रितैः ।
 खादेत् पूषालिकान् पक्वान् धान्यास्त्रयं पिवेदनु ॥
 सुरसादिगणे तैलं पक्वं वा पानमिच्छते ।
 विडङ्गचूर्ण-पिष्टान् तस्मिन् भक्ष्यन्तु कारयेत् ॥
 तत्कषायप्रपीतानां तिलानां खेहमेव वा ।
 श्राविधः शकृतकूणं सप्तकृतः सुभावितम् ॥
 विडङ्गानां कषायेण त्रैलोक्ये तथैव च ॥
 क्षौद्रेण लिङ्गानुपिवेद्रसमामलकोद्भवम् ।
 अक्षामया रसक्षौद्रं विधिरेषोऽयसामपि ॥
 पृतीकखरसं वापि पिवेदा मधुना सह ।
 पिवेदा पिप्पलीमूलमजामूत्रेण संयुतम् ॥
 सप्तराजं पिवेद्दृष्टवन्तु एवा दधिमस्तुना ।
 पुरीषजान् कफोत्थांश्च हन्यादेवं क्षमीन् भिषक् ॥
 शिरोहृद्ग्राण्यङ्गान्ति संहृतांश्च पृथग्विबन्धन ।
 विशेषेणाङ्गनैर्नस्यैरवपीड्यैश्च साधयेत् ॥
 शकृदसन्तरङ्गस्य सुशुष्कं भावयेदति ।
 निःकाथेन विडङ्गानां चूर्णं प्रथममन्तु तत् ॥
 अथक्षौद्रान्यनेनैव विधिना योजयेद्भिषक् ।
 सकांस्थनीलं तैलञ्च नयं स्यात् सुरसादिके ॥
 इन्द्रलुप्तविधिश्चापि विधेयो रोगभोजिषु ।
 दन्तादानां समुद्दिष्टं विधानं मुखरोगिकम् ॥
 रक्तजानां समुद्दिष्टं कुर्यात् कुष्ठचिकित्से ।
 सुरसादिन्तु सर्वेषु सर्वथैवोपयोजयेत् ॥
 प्रशक्तितक्तकटुकं भोजनञ्च हितं भवेत् ।
 कुलत्थकाथसंरुद्धं क्षीरपाणञ्च पूजितम् ॥ * ॥
 क्षीराणि मांसानि घृतानि चैव
 दधौनि शकाणि च पर्ववन्ति ।
 समासतोऽक्षान् मधुरान् हिमांश्च
 क्षमीन् जिघांसुः परिवर्ज्येत् ॥
 इति सूत्रत उत्तरतन्त्रे चतुःपञ्चाशत्तमोऽध्यायः ॥

कमिकण्टकं, क्षी, (क्षमेः क्षमिरोगस्य रोगे वा
 कण्टकमिव । तन्नाशकतया तथात्वम् ।) विडङ्गम् ।
 चिन्ताङ्गः । उडुम्बरः । इति मेदिनी ॥
 कमिकोषोत्थं, चि, (क्षमेः क्षमिर्निर्मितो वा कोषः ।
 शाकपार्थिववत् मध्यपदकोषः । तस्मात् उत्तिष्ठति
 उत्पद्यते । उत् + स्था + कः ।) कौषेयम् । इत्य-
 मरः । २ । ६ । १११ । रेसमिकापङ्क इति भाषा ॥
 क्षमिन्ना, पुं, (क्षमिं हन्ति इति । हन् + टक् । “हन्ते-
 रत् पूर्वस्य” । ८ । ४ । २२ । इति नियमात् न
 यात्वम् ।) विडङ्गः । इत्यमरः । २ । ४ । १०६ ॥
 पलाशुः । कोलकन्दः । पारिभद्रः । भस्मातकः ।
 इति राजनिर्घण्टः ॥ (विडङ्गश्चिन्ता च ।
 इति भावप्रकाशस्य पूर्वखण्डे द्वितीये भागे ॥)
 क्षमिन्ना, स्त्री, (क्षमिन्ना + अनादित्वात् टाप् ।) ह-
 रिद्रा । इति भावप्रकाशः ॥
 क्षमिन्नी, स्त्री, (क्षमिन्ना + टित्वात् डीप् ।) धूमपत्रा ।
 विडङ्गः । इति राजनिर्घण्टः ॥
 क्षमिजं, क्षी, (क्षमिभ्यो जायते इति । अन्त्येभ्योपीति
 डः ।) अगुरु । इत्यमरः । २ । ६ । १२६ ॥ (क्षमि-
 जातमात्रे, चि । यथा, पञ्चतन्त्रे । १ । १०३ ।
 “कौषेयं क्षमिजं सुवर्णमुपलाददूर्वापि गोरोमतः ।
 पङ्कान्तामरसं शशाङ्क उदधेरिन्द्रीवरं गोमयात्” ॥
 अस्य पर्याया यथा ।
 “अगुरु प्रवरं लोहं राजाहं योगजन्तया ।
 वंशिकं क्षमिजं वापि क्षमिजगधमनार्थकम्” ॥
 इति भावप्रकाशस्य पूर्वखण्डे प्रथमे भागे ॥
 गुणाश्चास्यागुरुशब्दे ज्ञातव्याः ॥)
 क्षमिजधं, क्षी, (क्षमिर्भिर्जधं भुक्तम् । उपचारात्
 तज्जनिततया तथात्वम् ।) अगुरु । इति राज-
 निर्घण्टः ॥ (“क्षमिजगधमनार्थकम्” ॥
 इति भावप्रकाशस्य पूर्वखण्डे प्रथमे भागे ॥)
 क्षमिजा, स्त्री, (क्षमिभ्यो जायते या । जन + डः
 टाप् च । लाच् ।) इति राजनिर्घण्टः ॥
 (अस्य पर्याया यथा,—
 “कीटजा क्षमिजा लाक्षा जतुका च गवायिका” ॥
 इति वैद्यकरत्नमालायाम् ॥)
 क्षमिरिपुः, पुं, (क्षमीणां रिपुर्नाशकः । तन्नाशक-
 त्वात् तथात्वम् ।) विडङ्गः । इति शब्दरत्नावली ॥
 (विडङ्गशब्देऽस्य विशेषो ज्ञेयः ॥)
 क्षमिला, स्त्री, (क्षमीन् क्षमिवत् सन्तानान् जाति
 आदत्ते । ला + कः टाप् च ।) वज्रप्रसूः । वज्र-
 सन्तानप्रसवा । इति हेमचन्द्रः ॥ क्षमियुक्ते चि ॥
 क्षमिद्वजः, पुं, (क्षमिप्रधानः क्षमिमयो वा द्वजः ।)
 कोषाजः । इति भावप्रकाशः ॥
 (कोषाजशब्देऽस्य विहृतिर्ज्ञातव्या ॥)
 क्षमिशङ्कुः, पुं, (क्षमिरिव जीवन् शङ्कुः ।) जीवशङ्कुः ।
 तत्पर्यायः । क्षमिजलजः २ क्षमिवारिरुहः २
 जन्तुकम्बुः ४ । अस्य गुणः । रसवोर्थादौ शङ्कु-
 सदृशत्वम् । इति राजनिर्घण्टः ॥
 क्षमिशुक्तिः, स्त्री, (क्षमिरिव शुक्तिः ।) जलशुक्तिः ।
 इति राजनिर्घण्टः ॥
 क्षमिशैलकः, पुं, (क्षमिर्निर्मितः शैल इव । ततः स्वार्थे

कन् ।) वल्लीकः । इति शब्दरत्नावली ॥
 क्षमीलकः, पुं, (क्षमीन् ईरयति जनयतीति । ईर +
 लुक् । रस्य लत्वम् ।) वनसुङ्गः । इति राज-
 निर्घण्टः ॥
 क्षव, इ न क्षतौ । हिंसे । इति कविकल्पद्रुमः ॥
 (स्वां-परं-सकं-सेट् । इति ।) ऋषी । न, क्ष-
 योति । इ, कर्मणि कण्वाते । इति दुर्गा-
 दासः ॥
 क्षविः, पुं, (क्षियते वस्त्रादिकमनेन । लु क्त्वा
 करणे “क्षविष्ट्विच्छविस्थविक्रीदिवि” । उणां
 ४ । ५६ । इति क्तिन् निपातनात् ।) वापयन्तम् ।
 इति उणादिवृत्तिः । ताँ इति भाषा ॥
 क्षश, इर्य काश्शे । इति कविकल्पद्रुमः ॥ (दिवां-
 परं-सकं-सेट् । इति ।) काश्शे क्षशकरणम् ।
 इर्य, अक्षशत् अक्षशत् । अस्मात् पुषादित्वाच्चि
 छ इत्यन्ये । य, क्त्वाश्चि चन्द्रं कथापक्षः । इति
 दुर्गादासः ॥
 क्षशः, चि, (क्षशधातोः क्तप्रत्यये “अनुपसर्गात्
 फुल्लक्षीवेति” । ८ । ५५ । निपातनात् साधुः ।)
 अल्पः । (यथा, मग्नौ । ४ । १८४ ।
 “आकाशेशश्च विज्ञेया बालदृक्क्षशतुराः” ॥)
 सूक्ष्मः । इत्यमरः । ३ । १ । ६१ ॥
 (यथा, आर्यासप्तशती । ४६५ ।
 “राजसि क्षशङ्गि ! मङ्गलकलसी सहकारपक्ष-
 वेनेव । तेनैव चूर्णितमुखी प्रथमाविभूतरामेण” ॥
 “आयाममतिस्तीह्रियं क्षुत्पिपासामथौषधम् ।
 क्षशो न सहते तद्वदतिशीतोष्णमैथुनम् ॥
 क्षीहा कासः क्षयः श्वासो गुल्माश्चस्युदराणि च ।
 क्षशं प्रायोऽभिधावन्ति, रोगाश्च ग्रहणीमताः” ॥
 “सततं व्याधितावेतावतिस्थूलक्षशौ नरौ ।
 सततक्षीपचयौ हि कर्षणेर्दृष्टौ ह्योरपि” ॥
 “स्थौल्यकार्ष्णं वरं कार्ष्णं समोपकरणौ हितौ ।
 यद्युभौ व्याधिरागच्छेत् स्थूलमेवाति पीडयेत्” ॥
 इति चरके सूत्रस्थाने २१ अध्याये ॥
 “कश्चिदन्धः क्षशोऽतीव बलवान् दृश्यते तदा” ॥
 तत्र हेतुमाह ।
 “आधानसमये यस्य शुक्लभागोऽधिको भवेत् ।
 मेदोभागस्तु हीनः स्यात् स क्षशोऽपि महाबलः” ॥
 यस्याधानसमये जनयितुः शुक्लस्याधिकं भवति ।
 मेदसोऽल्पता तस्य क्षशस्यापि बलं बलमित्यर्थः ॥
 अथ कार्ष्णस्य चिकित्सा ।
 “रूक्षाद्वादि निमित्ते तु क्षशे युञ्जीत भेषजम् ।
 दृढ्यां बलक्षयं तथा वाजीकरश्च यत् ॥
 भीताश्वगन्धा पयसार्द्रमांसं
 घृतेन तैलेन सुखाम्बुना वा ।
 क्षशस्य पृष्ठे वपुषो विधत्ते
 बालस्य शस्यस्य यथाश्वदृष्टौ ॥
 अश्वगन्धस्य कल्केन काथे तस्मिन् पयस्यपि ।
 सिद्धं तैलं क्षशाङ्गानामभ्यङ्गादङ्गपृष्ठिदम्” ॥
 इति अश्वगन्धतैलम् ॥ * ॥
 इति भावप्रकाशस्य मध्यखण्डे द्वितीयभागे कार्ष्णा-
 धिकारे ॥ (अक्षमः । यथा, मग्नौ । ४ । १३५ ।